

С а д р ж а ј:

Миодраг Илић - [Еквилибристи](#) - драмолет о љубави упркос свему

Миодраг Илић у Еквилибристима, у делу које је жанровски означио као "драмолет о љубави упркос свему", на веома импресиван начин обрађује животне преокупације припадника "трећег доба". Живот остарелога брачнога пара Цвијановић неосетно је прохујао. Затечени су у чамотињи старачке осаме, загледани међусобно у прошлост, што им је, рекло би се, једина могућна тема за разговор. Драмска ситуација неодољиво подсећа на Јонескове Столице, само што у Илићевом драмолету има мање уопштенога безнађа, а више локалне боје и темпераментних излива својствених људима нашега поднебља. Оно што одликује Илићев текст свакако су разговорне реплике, најчешће кратке и прегнатне, баш зато увек ефектне; поред тога, од не мањега значаја је и вешто изграђена драмска ситуација. Реч је о троуглу који се ствара пред очима гледалаца доласком сусетке Цајке, која зззели да „освоји“ старога Чубрила Цвијановића, некадашњег чувенога акробату и еквилибристу и да се усели из подрума у којем станује у стан Цвијановићевих, пошто одстрани Чубрилову супругу Десанку, негдашњу партнерку: тај пар био је „летећи Ромео и Јулија“. Читав Цајкин план, па и његова реализација, захваљујући којој Десанка треба да буде оптузззена да је отровала свога супруга, доводи драму у воде једнога кримића, у којем је све испричано са узбудљивом уверљивошћу, без обзира што све то заједно мозззе изгледати и апсурдно!... [>>>](#)
[; види поговор](#)

Бошко Сувајџић – [Вишњић](#) - Драмска скица за седам глумаца и Краља без Лица

Бошко Сувајџић на примерима из наше ближе прошлости, тачније на догађајима из прве половине 19. века, дакле, на збивањима из устаничких дана, расправља о настанку мита, односно приказује како се непосредно ствара виђење историје и на који начин долази до величања њених главних актера. Да би то приказао Сувајџић примењује дијахронички метод: два антипода српских устанака, Карађорђе и Милош Обреновић обрели су се у главном седишту самодржавнога господара Србије, Краља без лица, где доводе слепога гуслара Филипа Вишњића и његову пратиљу Бијелу. Сви они свесни су свога путовања кроз време: њима, насупрот, две личности – мачвански војвода Стојан Чупић, звани Змај од Ноћаја и Карађорђеов посинак Милош Стојичевић, чувени Милош од Поцерја, који глуме и стражаре, припаднике елитне јединице (ваљда нешто попут специјалаца!), пред краљевским штабом, понашају се као у своме времену. Драматуршки посматрано, ситуација је занимљиво конципована и доследно изграђена. А и супротстављена гледишта главних јунака – Карађорђа, који је и министар полиције у влади Краља без лица и Милоша Обреновића, Краљевог личног саветника сучељавају се у складу са познатом диференцијацијом ове две историјске личности. Расправа коју они воде, заснована на подробно исказаним историјским чињеницама, представља и најуспелије делове ове драме. Присутствујемо перманентној поларизацији у новијој српској историји!... [>>> види поговор](#)

Мирко Петковић - [Масакр на тврђави](#) - драма у три дела

Мирко Петковић у драми Масакр на тврђави одводи нас у свет савремене новосадске уметничке бојемије. Живот уметника одавно је у средишту интересовања прозних писаца, посебно драматичара. Још од времена Андрија Миржеа и његовог романа Сцене из боемског живота, према којем је Пучини компоновао своју популарну оперу Бојеми, преко драме Адријана Лекуврер Ежена Скриба и дела Островског Таленти и обожаваоци и Шума, па све до Бранислава Нушића, који у драми Књига друга такође приказује позоришни миље, баш као и Жан Ануј у Коломби, уметнички живот приказиван је јарким, али и опорим бојама.

Одушевљење уметничким стварањем и преданост тој племенитој активности није увек наилазио на потребно разумевање и потпору средина у којима су деловали небројени сликари, глумци, писци... Уметници су се сналазили на различите начине, каткад се и међусобно сукобљавајући. Све до наших дана траје тај процес: положај уметника био је чак и у строго организованим друштвеним целинама увек нешто издвојено и особито. Тога је свестан Мирко Петковић и зато ће, без околишења и потпуно лишен било какве сентименталности, а у складу са искуствима модерне уметности и властитим познавањем наших уметничких прилика приступити драмској обради једног суровог уметничкога обрачуна. Смрт сликара Томислава, који са овога света одлази самоубиством, повод је и прилика да се његови пријатељи, међу којима су, поред ликовних уметника, представници разних занимања: ту је један новинар, затим ликовни критичар, па спикерка, појављује се један редитељ, а ту су још и један професор и једна студенткиња, међусобно "отворе" и разрачунају. Затекавши мртвога Томислава у атељеу, где су дошли на "журку" по његовом позиву, они ће, постепено, уз пиће узајамно откривати истину о властитим односима, симпатијама, оствареним и неоствареним амбицијама и љубавима... Укратко речено – уметнички свет и сви што га обично могу пратити "откриће карте".

Леон Ковке - [Шећерна водица](#) - Позориште у десет слика

Да су се, крајем прошлога и почетком овога века, времена променила потврђује нам Момчило Ковачевић својим "позориштем у десет слика" Шећерна водица. Ранијих година, као што знамо, бивало је да се позоришни текстови прерађују и адаптују за телевизијске или филмске сценарије и то је била уобичајена пракса. У овом случају имамо обратни поступак. Ковачевић је успели филмски сценарио, који је насмејао и забавио бројне гледаоце, прерадио у позоришни комад. Нисмо, међутим, сигурни хоће ли филмски гледалац, можда и телевизијски, пошто се у нас сви домаћи филмови приказују и на телевизији, доћи и у позориште да види исто дело? – Но, било како било, Ковачевић је прерадио свој сценарио у ведру комедију намењену позоришној сцени и остаје нам да видимо хоће ли Шећерна водица постићи успех и у театру. У драматуршкој фактури Шећерне водице остало је видно присуство филмске драматургије: разуђеност и фрагментарност радње и заплета, бројне промене сцена, односно места радње, затим симултани призори и велики број лица која дефилују у комаду. Ако се то може означити као "филмско" у делу, онда се духовите и веома живописне ситуације, добро компоноване дијаложке и разговорне сцене више лица, лепо профилисани ликови – припадници различитих генерација, чије су особености, почев од начина понашања па до поимања укупних животних релација, преузете из наше животне стварности, дакле, све су то особе карактеристичне за нашу средину јуче и данас... [>>> види поговор](#)

Бора Ољачић – [Цукер-клакер](#)

Искусан хуморист, Бора Ољачић у комедији *Цукер-клакер* као да нас враћа у свет старинских, давно ишчезлих драмолета, у којима се појављују представници свих генерација – почев од најмлађих, па до најстаријих. Ситуација коју приказује последица је савремених маркетиншких кампања, помоћу којих произвођачи пласирају своје производе – у овом случају ради се о безалкохолном пићу. Уосталом, нисмо ли, управо ових дана, сведоци једне такве кампање "Синалка"? Седмогодишња девојчица Весна и њена бака "такмиче се" у испијању безалкохолног "цукер-клакера" и у игру уводе Марту и Војина, Веснине родитеље, као и њиховог кума Рафаела, не би ли добили главне згодитке... Комедија, од почетка до краја прожета изузетно ведром атмосфером, са много духовитих појединости забавно је штиво, које ће свакако насмејати гледаоце свих генерација, доносећи им много пријатних тренутака.

др Рашко В. Јовановић - [Поговор](#)

-- о о О о о --

Едиција Савремена српска драма КЊИГА 14

Издавачи: УДРУЖЕЊЕ ДРАМСКИХ ПИСАЦА СРБИЈЕ, 11000 Београд, Господар
Јевремова 19 ; ПОЗОРИШТЕ “МОДЕРНА ГАРАЖА”, Мајке Јевросиме 30 и Културно
просветна заједница Београда, Змај Јовина 4

www.drama.org.rs

udraps@gmail.com

За издаваче: Миодраг Ђукић, Братислав Петковић и Живорад Ајдацић

Одговорни уредник, Миодраг Ђукић

Главни уредник, Момчило Ковачевић

Извршни уредник, Биљана Остојић

Редакција: Миладин Шеварлић, Драган Томић, Владимир Ђурић Ђура, Снежана Кутрички, др Едуард Дајч

Коректура - Момчило Ковачевић

Ликовно и техничко решење, Ново Чогурић